

- Ik ken geen andere vorm van superioriteit dan de Goedheid. (Beethoven)
- Zalig de rechtschapenen want zij zullen God vinden.
- « Heer, het is tijd, de Zomer was zeer mooi... (R.M. Rilke)

Dankbare herinnering aan de Heer

Alfons, Frans VAN DE ZIJPE

zoon van wijlen de Heer Jozef Van de Zijpe en
van Mevrouw Avilla Uytterhaegen

Geboren te Velzeke op 3 januari 1929 en
er plotseling overleden op 18 december 1982.

Gezalfd met de H. Olie « in extremis ».

Gewezen Voorzitter C.O.O. Velzeke.

Toen op zaterdagmorgen de droeve mare de ronde deed, beseften allen dat een uniek mens al te vroeg was heengegaan. Alfons was inderdaad een unieke persoonlijkheid : eenvoudig en rechtschapen van aard, steeds bereidwillig en hulpvaardig voor zijn evenmens. Zonder enige opsmuk, was hij de zuiverste belichaming van eenvoud en rechtschapenheid. En zo ging hij door het leven, onopvallend, steeds goed doend waar hij kon. Zijn wankelre gezondheid onderbrak soms even de vreugde en de opgewektheid, die hij steeds uitstraalde rondom zich.

Uniek aan zijn hele wezen was zijn grote liefde voor de natuur, zijn intuïtieve kennis van Gods schepping, zijn onuitputtelijke belangstelling voor al wat groeide en bloeide in zijn hof en tuin. Zo

als niemand beminde hij de vogels, de planten, de vruchten, de dieren. Maar toen kwam die laatste zomer, zo mooi als nooit voorheen. Het werd een hoogtepunt in zijn leven : met hoeveel overgave en toewijding, met hoeveel liefde heeft Alfons niet gezaaid en geplant, geoogst en geteeld.

Die wonderde band tussen hem en die grootste moeder aarde. Als een tweede St.-Franciscus kon hij urenlang door de velden, bossen en weiden dwalen of fietsen. Dat gaf hem de kracht te zijn zoals weinigen : een wijs man, een rustige verschijning, een gelukkig mens.

Datzelfde toonbeeld was hij ook in de uitoefening van zijn dagelijks beroep, toen hij de talloze pensioendossiers behandelde en toen hij jaren geleden alle behoeftigen en armen, die bij hem aanklopten, troostte en hielp.

Zeer stil is hij de laatste jaren door het leven gegaan, onopvallend, ver van alle geschreeuw en lawaai. Door zijn gedrag was hij een toonbeeld en poogde hij ons terug te brengen naar de bronnen van ons bestaan. Hierin ligt zijn boodschap : doodeenvoudig maar onvatbaar groots.

Lieve moeder, het moet hard voor U geweest zijn toen Uw zachte, tedere handen mijn koude wangen streefden en met verbijstering ontdekten, dat ik u verlaten had... In mijn slaap, stil en eenvoudig zoals ik geleefd had, het voorbeeld van vader volgend.

Lieve broeder, u dank ik vooral om uw trouw, uw onuitputtelijke toewijding, uw begrippende bijstand. Nooit deed ik tevergeefs beroep op u, wij vormden samen één grote stralende kern van verbondenheid.

Ik begrijp de verrassing om mijn onverwacht heengaan. Treurt niet; met vader zal ik over u waken en u verder helpen. Blijft elkander bijstaan.

Nog onlangs zaaide ik met eigen hand de goede tarwe op ons veld. Blijft het goede zaaien zoals ik steeds gezaaid heb. Dit gebaar weze mijn ultieme boodschap, zoals de dichter A. R. Holst zo poëtisch vertolkt heeft :

« Ik zal de halmen niet meer zien
Noch binden ooit de volle schoven
Maar doe mij in de oogst geloven
Waarvoor ik dien. »

Als straks deze halmen zullen waaien in zon en wind en de aren zullen rijpen, gedenk mij dan, heel even maar, in een vroom gebed. En doe dan stil verder zoals ik eenmaal deed : wees de goede zaaier.

Dank zeggen U
de families Van de Zijpe en Uytterhaegen.

« Der Tod ist grosz,
wir sind die Seinen
lachenden Munds.
Wenn wir une
mitten im Leben meinen
wagt er zu weinen,
mitten in uns. »

(R. M. Rilke.)

60 51/1

 decorte gent
printed in spain

